

REBECCA
ROSSOVÁ

Sestry
ve
zbraní
a
písní

FRAGMENT

Sestry ve zbrani a písní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Rossová
Sestry ve zbrani a písní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sestry
ve
zbrani
a písní

REBECCA
ROSSOVÁ

FRAGMENT

*Pro Bena –
moji lásku, můj refrén*

NEZMAPOVANÁ
ÚZEMÍ

Království Corisande

MITHRA

OBECNÍ
LOM

VĚZENÍ
PRO MÁGY

GALENOS
PŮLMĚSÍČNÍ
PŘEHRADA

HORA
EUTHYMIUS

HELLENSKÉ
HORY

DACIASKÉ HORY

CORISANDSKÝ
PRŮSMYK

VÝCHODNÍ
OSTROVY

DREE

ABACUS

ŘEKA PHAIROS

ZENIA

ISAURA

ROKLE
DIONE

APRAH

CANTOS

ORIGENSKÉ MOŘE

*Devět božstev
a jejich pozemské relikvie*

Magda, bohyně matka,
vládnoucí slunci:
Prsten se slunečním kamenem –
zaručuje svému nositeli božské
uzdravení *

Irix, bůh otec, vládnoucí nebi:
Nebeský plášť – poskytuje moc
nad počasím a živly*

Ari, bohyně noci:
Hvězdný šál – chrání svého nositele,
je nezničitelný a odráží zbraně

Nikomides, bůh války:
Meč Požírač – zaručuje převahu
nad zbraněmi protivníka, které
mění v prach; rovněž ruší účinek
kouzel.

Acantha, bohyně osudu
a moudrosti:
Vševidoucí koruna – zajišťuje
svému nositeli ochranu před

kouzly, umožňuje vidět minulost,
přítomnost i budoucnost toho,
na koho se dívá*

Euthymius, bůh země a tvorstva:
Zlatý pás – poskytuje nositeli
spojenectví všech zvířat

Loris, bohyně vodstva a moří:
Perlové náušnice – umožňují
dýchat pod vodou

Pyrrhus, bůh ohně (uvězněný
pod zemí):
Ohnivý kámen – vznítí plamen,
kdykoliv se na něj foukne

Kirkos, bůh větru (padlý):
Okřídlený náhrdelník – umožňuje
svému nositeli létat*

** relikvie se nacházejí na neznámém
místě*

PRVNÍ SVITEK
*Náhrdelník
ukovaný z větru*

Evadne

Evadne stála pod olivovým stromem a sledovala, jak Maia šplhá. Ta svírá přitom nůž v zubech. Slunce právě zapadalo, ale vítr byl stále ještě teplý – dýchal od západu, kde hned za hájem vířilo Origen-ské moře. Než nastane večer, určitě se rozbouří; Evadne to cítila ve větru. A pak přijde zítřek; den, na který její rodina čekala osm dlouhých let.

Ještě jednou se vyspím a uvidím ji, pomyslela si Evadne a úplně zapomněla, proč stojí mezi olivovníky, dokud nezaslechla, jak Maia při šplhu sklouzla a zachytila se pahýlu větve. Strom se otrásl na protest, ačkoliv Maia byla nejmenší z rodiny a sahala Evadne stěží po ramena. Trvala na tom, že právě ona bude šplhat.

„Může nás někdo vidět?“ zeptala se Maia, jakmile znovu získala rovnováhu. Vyslovovala nejasně, protože v zubech ještě stále svírala nůž.

Evadne se rozhlédla po háji. Byly v jeho samotném středu; na trávu dopadaly odlesky světla a větve šuměly ve větru. Z dálky slyšela zvuky z vily – hlasy a smích. Oba jejich otcové jsou jistě spolu, lisují olej na druhé straně pozemku.

„Jsme samy, Maio.“

Maia uřízla větev a nechala ji padnout na zem, přímo Evadne k nohám. Pak uřízla další, její nůž zaškrábal o kůru kmene.

„Myslíš, že to tvůj táta pozná, Evi?“

„Že jsme je odřízly z božského stromu?“ Evadne posbírala zeleno-stříbrné listy a vzhledla k Maie, která balancovala na pokroucených větvích. Představila si, jak skrze tyto zkroucené větve padá k zemi bůh se zlomenými křídly. „No, jestli to táta pozná, prostě mu řeknu, že to bylo pro Halcyon, co na to může říct?“ odpověděla.

Maia bleskově vyměnila jednu starost za druhou. „Myslíš, že mě Halcyon zítra pozná?“

„Jsi její sestřenice, samozřejmě, že tě pozná.“ Ale navzdory zdánlivému sebevědomí Evadne v duši užíral tentýž strach. Neviděla Halcyon osm let.

Evadne si pamatovala to ráno, kdy Halcyon odjela – prožívala ho znovu ve vzpomínkách už tolikrát, že se jí o něm i zdávalo. Evadne bylo devět, se zavázaným kotníkem se opírala o berlí a postávala na dvoře. Halcyon bylo tehdy dvanáct, vlasy měla spletené do dvou copů a svoje věci zabalené v cestovním vaku. Čekala, až s tátou pojedou do města Abacu.

„Nejezdi, nejezdi,“ plakala Evadne a tiskla se k sestře.

Ale Halcyon se jen usmála a řekla: „Já musím, Evi. Bohové si to přejí.“

„Neříkej jí o tom,“ pokračovala Maia a posunula se na další větev, „ale kdysi jsem na tvoji sestru žárlila.“

„Já taky,“ přiznala Evadne a překvapeně si uvědomila, že ten plamen žárlivosti ještě existuje, stále ještě v ní plane. *Já taky*, zopakovala si v duchu. *Žárlím na Halcyon, i když nechci žárlit.*

Maia přestala s řezáním a Evadne se na okamžik polekala, že svoje tajné myšlenky vyslovila nahlas.

„Nechápej mě špatně,“ pospíšila si Maia s vysvětlením. „Ulevilo se mi, že *někdo* v naší rodině konečně podědil *něco* dobrého. Halcyon si zasloužila se proslavit. Ale... přála bych si, abychom ty a já taky něco měly.“

„Ano,“ souhlasila Evadne.

Ona s Maiou byly jako ostatní členové jejich rodiny. Bez magie. A to proto, že jejich předek, svržený bůh, před staletími padl z nebes přímo do tohoto olivového stromu a zlámal si křídla. Nebo tak to alespoň vypráví legenda. A proto se Evadninu otci nelíbilo, když na něj kdokoliv sahal, šplhal po něm nebo z něj sklízel plody. Ale také to byl počátek. Počátek tohoto háje a jejich rodiny.

„Proč by byl bůh tak *bláhový*?“ stěžovala si Evadne často matce, když spolu tkaly na stavu. „Měl úplně všechno. Proč by se toho vzdával?“

Ve skutečnosti její hněv pramenil z toho, že nebyla schopná magie, byla obyčejná a předurčená k tomu žít stejně nudný život každý den, dokud se neobráti v prach. A to všechno proto, že se Kirkos rozhodl padnout.

A její matka se jen usmívala něžným, ale moudrým úsměvem. „Jednou to pochopíš, Evi.“

No, Evadne věřila, že už to pochopila. Určitě to bylo tak, že Kirkos letěl nad tímto kusem země, nad hájem zvaným Isaura, a uviděl smrtelnou ženu, jak sklízí olivy. A zamiloval se do ní tak vášnivě, že se vzdal své nesmrtelnosti a moci, aby mohl zůstat na zemi s ní, žít jako smrtelný muž, pečovat o háj po jejím boku, dát jí děti a být pohřben vedle ní.

Pokud by některý z jeho potomků chtěl znovu postoupit výše u dvora, nebylo by to pro zděděnou magii, ale pro nějaký jiný dar nebo schopnost.

Což Halcyon dokázala.

„Myslíš, že jsme nasbíraly dost?“

Maiin dotaz přivedl Evadne zpět do přítomnosti. Pohlédla na svoji otep olivových ratolestí. „Ano, to je víc než dost. Měly bychom vyrazit zpátky. Mámy si budou dělat starost, co nám tak dlouho trvá.“

„Třeba si pomyslí, že jeden z bohů letěl nad hájem a – doslova – propadl lásce k nám,“ prohodila Maia vesele a seskočila ze stromu. Byl to v jejich rodině častý vtíp, ale Evadne se i tak zasmála.

„Blesk nikdy neuhodí dvakrát na stejné místo, Maio. Mrzí mě, že tě zklamou.“

Sestřenice kráčely spolu hájem a pak pokračovaly po hlavní cestě, která se vinula až nahoru k vile. Evadne zlobil kotník většinou jenom v zimním období. Ale dnes ji bolel, navzdory mírnému počasí a chystající se bouři. Každý krok hájem byl nepříjemný. A když si všimla, jak Maia pokukuje po lemu její tuniky, která se táhla po trávě, potřísněná špínou, uvědomila si, proč se Maia nabízela, že na strom vyleze.

„Copak kulhám až tak moc, Maio?“

„Ne, jenom jsem přemýšlela o tom, jak těžké bude dostat všechnu tu špínu z tvého oblečení.“

Evadne zavrtěla hlavou, ale nedokázala se ubránit úsměvu. Jejich tuniky byly jednoduché, dlouhé a bez rukávů, vyrobené z bílého plátna. Oděvy byly na rameni sepnuté broží a v pase převázané splétanými koženými pásky. V chladném období měnily plátno za vlněné tuniky a pláště barvy země: cihlové, zelené nebo šedé. Tyto barvy splývaly s barvami přírody a tiše hlásaly jejich společenský status, který byl nejnižší u jejich dvora.

Kolikrát Maia s Evadne i jejich matky naříkaly nad skvrnami, které háj každodenně zanechával na jejich rouchu? Dny, kdy se pralo, všichni nesnášeli.

Ale jednou, jen jednou v životě, přísahala si Maia, pravděpodobně až bude stará žena a nebude jí už záležet na tom, co si ostatní myslí,

oblékne se do vznešeného nachu, jako kdyby byla sama královna Nerine.

Děvčata došla zbytek cesty v tichosti. Evadne rozptylovala bolest v noze, bolest vyvolaná pracovním úsilím, které v poslední době její rodina vynaložila při přípravách na Halcyonin návrat. V minulých dvou týdnech byli všichni doslova sedřeni, snažili se, aby se vila leskla jako nová mince, jako místo hodné dívky, která postoupila na vyšší místo u Obecného dvora.

Sklidili to nejlepší ovoce a provedli první lisování oliv, během kterého se lisuje olej tak hustý, až je prohlášen za posvátný. Vyvětrali pokrývky, aby voněly letním povětrím, a vydrhli kachle a fresky, až se leskly. Naplnili všechny lampy olejem a připravili si ty nejlepší šaty. Halcyonino jméno zaznívalo z jejich úst často a s úctou, jako jméno bohyně, a Evadne i její rodina nechali příslibem její přítomnosti naplnit každíčký kout i chodbu vily.

Než zítra zapadne slunce, Halcyon z Isaury bude doma. A jaké příběhy bude asi vyprávět Evadne a Maie? Příběhy o světě mimo háj, které se lesknou přítomností vyšší třídy a měst a tunik tak jemných, až na slunci vrhají duhové odlesky. Bude to jako otevřít truhlu pokladů, jako božská relikvie, kterou Evadne může jen obdivovat, ale ne se jí dotýkat či si ji přivlastnit.

I ona snila o povýšení na jejich dvoře. O tom, že za sebou zanechá hlínou potřísněné tuniky a větrem rozčuchané vlasy a sezónní práce pozemkového správce. Že na ni ostatní nebudou shlížet svrchu jen proto, že pracuje v olivovém háji.

Evadne zavrhla touhu po povýšení; nikdy k tomu nedojde, tak proč se jí nemůže zbavit? Znovu se soustředila na svoji sestru a pokoušela se představit si, jaké to asi bude se s Halcyon znovu setkat, obejmout ji po tolika letech odloučení... Projel jí záchvěv radosti smíšené

s nervozitou. Co z toho vycítí Halcyon více? Všeobjímající pocit štěstí, nebo špetku závisti?

Dívky došly na nádvoří vily, kde u brány čekal posel a zvonil, aby ho vpustili dovnitř.

„Jaké zprávy asi tak může přinášet?“ zavrčela Maia pod vousy. „Že máme platit ještě vyšší daň z oleje?“

Ano, to byly skutečně nejnovější zprávy – vyšší daně z půdy a produktů. Cena za sklenici druhotného oleje bude brzy stejná jako daň, která se platí na konci sezóny.

„Na,“ prohlásila Evadne a vtiskla olivové snítky Maie do náručí. „Vezmi je dovnitř. Já zjistím, co tu chce.“ Přešla po vyhráté dlažbě a otevřela bránu.

Posel si otráveně povzdechl. Oprášil si prach z tuniky a prohlásil: „Zvoním na ten zvonec už bezmála půl hodiny!“

„Odpust, posle, naše rodina připravuje vilu na zítřejší příjezd hosta.“ *Hosta*, jako kdyby snad Halcyon byla někdo cizí. Evadne v očekávání pozdvihla obočí. „Jaké zprávy nám přinášíš?“

Posel vytáhl zapečetěný svitek papyru. Byl pomačkaný, což svědčilo o jeho dlouhé cestě z královského města Mithra. „Nový dekret, dle příkazu královny Nerine.“

Kdysi vyvolával pouhý zvuk královnina jména v Evadne zvědavost a naději. Královna Nerine vládla Corisandu a všem se ctí a spravedlivě. Její profil byl vyražen na stříbrných mincích akkia a Evadne se častokrát dívala na minci ve své dlani a pokoušela se zapamatovat si královninu tvář, jako by snad jednoho dne mohla stanout na jejím místě.

Ale to bylo před lety. Před tím, než nové zákony a daně začaly dopadat čím dál tíživěji na obecný lid.

Zlomila pečeť a rozrolovala papyrus s vědomím, že posel neodejde, dokud se nepřesvědčí, že si zprávu přečetla.

Z příkazu Nerine, královny Corisandu, potomka božské Acanthy, vládkyně Obecného dvora i Magického dvora, paní Origenského moře:

Od tohoto dne dále, tedy od sedmnáctého dne měsíce Lukostřelce, se dává na vědomí a zapisuje do análů, že prostý člověk, pokud by přišel k vlastnictví božské relikvie, již nebude považován za člena Magického dvora. Velká pokuta bude vyměřena každému majiteli relikvie, který neodevzdá svůj objev Magické radě sídlící ve Škole osudu.

Evadne s neurčitým výrazem ve tváři dekret srolovala. Posel se otočil, nasedl zpátky na koně a vyrazil do další vesnice. S cinknutím zavřela bránu a hlavou jí táhly myšlenky na bohy a jejich relikvie.

Existovalo devět relikvií. Vlastně nyní jen osm, jelikož Kirkos po svém pádu již nebyl považován za božstvo. Magda, bohyně matka vládnoucí slunci, Irix, bůh otec vládnoucí obloze, a jejich šest božských potomků: Ari, bohyně měsíce a snění, Nikomides, bůh války, Acantha, bohyně osudu a moudrosti, Euthymius, bůh země a zvěře, Loris, bohyně vodstev a moří, Pyrrhus, bůh ohně, a Kirkos, bůh větru.

Před staletími, když království Corisandu vzniklo, devět bohů a bohyň přišlo na zemi a žilo mezi smrtelníky. Jedli pokrmy smrtelníků, pili jejich víno a spali v jejich postelích. A tak jejich magie pronikla do krve smrtelníků a narodily se děti s magickými schopnostmi.

Ovšem ne každé dítě podědilo magický dar bohů. Byla to nestálá věc, přeskočila syna nebo dceru, nebo třeba celé generace. Sledování rodokmenu se brzy stalo obsesivním koníčkem vyšších tříd, které domlouvaly sňatky a počítaly generace a marně se snažily předpovědět, kdy se v rodině narodí další mág.

Když si bohové a bohyně uvědomili, jaký rozruch vyvolali, opus-tili říši smrtelníků, vrátili se do svých vil v nebesích a nechali se uctívat na dálku. Ale každý z nich zanechal na zemi něco ze svého majetku, svoji relikvii plnou magické síly. Bohové je ukryli po celém Corisandu v naději, že je najdou obyčejní lidé, kteří nemají magické schopnosti. A tak začala éra lovců relikvií. Nalézt a vlastnit relikvii znamenalo, že člověk mohl ovládat malý zdroj magie bez ohledu na svou obyčejnou krev. Mohl se stát členem Magického dvora. *Až dosud*, pomyslela si Evadne s frustrovaným povzdechem.

„Co se tam píše?“ volala na ni Maia, která se vykláněla z okna.

Evadne dekret přinesla nahoru své sestřenici a pak se dívala, jak se při jeho čtení mračí.

„To je směšné! Proč by královna vůbec vydávala takový příkaz?“

„Vypadá to, že Magický dvůr je už unavený z obyčejných občanů, kteří vstupují do jejich kruhů,“ odvětila Evadne. „A stěžovali si na to tak moc, že královně nezbylo nic jiného než vydat zákon.“

Maia stiskla edikt v prstech. „Bratrovi se to líbit nebude.“

„Jako kdyby snad hodlal objevit božskou relikvii.“

„To je fakt,“ souhlasila Maia. „Lysander stěží pozná východ od západu. Ale zajímalo by mě, jestli strýc Ozias nakonec nějakou relikvii našel.“

Ozias odešel z háje, když byla děvčata ještě malá, aby se stal lovcem relikvií, což popudilo a zklamalo oba jejich otce. Mezi třemi bratry došlo k rozkolu ohledně Kirkovy relikvie. Ozias věřil, že náhrdelník padlého boha byl pohřben spolu s ním v olivovém háji a oni by měli vykopat bohovy kosti, aby ho našli. Gregor a Nico mu to odmítali dovolit, a tak Ozias odešel a zřekl se rodiny.

Nečekali, že strýce Ozia ještě někdy uvidí.

„Není to moc pravděpodobné,“ odpověděla Evadne. „Můj táta si

myslí, že Ozias skončil v lomech Mithry, kde většinou končí všichni lovci relikvíí.“

Maia svráстила nos. „Při bozích, doufám, že tam strýc Ozias není! Tam se posílají všichni vrazi z obecného lidu.“

„Lovci relikvíí často zabíjejí, aby získali to, co chtějí.“

„Ty máš ale morbidní myšlenky, Evi. Pojď, zapomeň na dekret a pomoz mi uplést věnce pro Halcyon.“

Nervozita znovu sevřela Evadne útroby, když se její rodina shromáždila v jídelně k večeři. Hovor se nejprve soustředil na nový edikt – Lysander byl, jak se čekalo, rozčilený – ale hovor na toto téma se brzy vyčerpal; byly zde mnohem důležitější věci k řešení. Jako Halcyon.

Evadne s Maiou seděly na zemi a splétaly olivové ratolesti do věnců – každý člen rodiny zítra bude mít jeden na hlavě, aby Halcyon uctili. Splétání dodávalo Evadne útěšný pocit užitečnosti, dokud se Lysander nerozvalil na podlahu vedle nich a nezačal obírat listy z větví.

„Lysandere, přestaň!“ okřikla ho Maia.

Lysander svoji sestru ignoroval a utrhł další list. Pořád ještě měl vztek kvůli novému dekretu; všichni věděli, že by chtěl také hledat relikvie, ať již s požehláním rodičů, nebo bez něj. Přál si být prvním z rodiny, kdo vstoupí na Magický dvůr.

„Jsem zvědavý, kolik jizev asi teď Halcyon má,“ prohodil.

V místnosti se rozhostilo ticho. Evadnin otec Gregor ztuhnul ve svém křesle, kus chleba namočeného v omáčce na půl cesty do úst. I Evadnina matka Phaedra, která zašívala roztržený plášť, ustala v práci, jako kdyby její ruce zapomněly, co dělat s jehlou a nití.

Teta Lydie, matka Maii a Lysandera, rozsvěcela olejové lampy, protože poslední zbytky slunečního svitu se vytratily otevřeným oknem – a zatvářila se šokovaně nad synovými slovy. Ale byl to nakonec

strýc Niko, kdo zareagoval jako první. Vousatou tvář měl zvrásněnou od dlouhých hodin mžourání ve slunečním svitu, a bylo vidět, jak mu vlnité vlasy už prokvétají šedinami, když se skláněl nad párem sandálů, které opravoval na klíně.

„Nebude mít žádné, Lysandere. Pamatuješ přece, jak je Halcyon mrštná. Nikdo ji nedokázal porazit. A i kdyby nějaké měla...inu, budou znamením úspěchu.“

Napětí v místnosti povolilo a všichni začali vzpomínat na Halcyon. „Pamatujete, jak v závodě porazila všechny kluky z vesnice?“ pronesla teta Lydie hlasem překypujícím hrdostí. Místností nyní probleskovaly plameny ohně jako tanec zlatého světla a stínů.

„Nikdo ji nedokázal porazit,“ souhlasila Maia. „Pamatuju si na toho zlého kluka z Dree. Vzpomínáš na něj, Evi? Myslel, že ji dokáže překonat v zápase, ale ukázala mu, že se plete – a to hned *dvakrát*. Složila ho k zemi jediným úderem. Fantazie.“

Ano, souhlasila Evadne, pamatovala si na to. Uvila další dva věnce, a když se venku konečně strhla bouřka, vstala a chystala se jít do postele.

„Ale Pupo!“ zvolal její otec. „Ještě jsme dneska večer nezpívali! Ještě nemůžeš jít spát.“

Její táta by nejraději zpíval každý večer, pokud dokázal přesvědčit Evadne, aby zpívala s ním. A také měl rád přezdívky. Před dlouhým časem vymyslel přezdívky oběma svým dcerám: Halcyon byla „Proutek“ a Evadne byla „Pupa“. Pupa jako kukla hmyzu. Když se Evadne dozvěděla, co to znamená, byla naštvaná, dokud jí neřekl, že to je stadium transformace, kdy se motýl připravuje roztáhnout křídla. Od té doby spolu hráli hru na hledání kukel v olivovém háji.

„Promiň, otče,“ odpověděla Evadne. „Ale jsem moc utahaná. Dneska večer s tebou bude zpívat Maia.“

Maia přestala s pletením a zůstala na ni koukat s otevřenou pusou. „Kdo, já? Já neumím zpívat!“ Lysander zafuněl na souhlas, čímž si od Maii vysloužil plácnutí.

„My *všichni* budeme dneska večer zpívat,“ prohlásila Phaedra a odložila šití. „Kromě tebe, Evi. Víím, že si potřebuješ odpočinout.“

Její rodina začala zpívat Píseň sklizně a Evadne vyklouzla z místnosti. Pomalu kráčela po schodech do horního patra a pak chodbou do své ložnice.

Když vstoupila do svého pokoje a zavřela za sebou dveře, zjistila, že je tam úplná tma. Lampa asi vyhořela. Přesla místnost ke stojanu lampy a bosýma nohama si hledala cestu, když vtom ucítila, že podlaha je mokrá. Zastavila se a zahleděla se na okno – bylo otevřené, okenice poletovaly v poryvech bouřlivého větru. Byla si jistá, že je před večerí zajistila.

V tu chvíli to ucítila. Někdo byl v místnosti a pozoroval ji ve tmě. Slyšela, jak dýchá, chrapot snažící maskovat se zvukem deště.

Dýku měla na polici, jen o pár kroků dál. Evadne se po ní vrhla, až ji pravý kotník tím prudkým pohybem zabořel. Ale v tu chvíli se z temnoty vyloupil stín a zadržel ji. Chladná ruka té postavy uchopila Evadne za zápěstí a přitáhla ji čelem k sobě. Evadne zalapala po dechu, aby mohla zakřičet, ale druhá ruka jí okamžitě zacpala pusu. V tom sevření byla něžná síla, zaváhání, které Evadne přimělo uvědomit si, že... ten cizinec jí nechce ublížit, jen si přeje, aby byla zticha.

„Evadne.“ Dívčí hlas, který se na jejím jménu zlomil jako vlna na skále.

Evadne se nepohnula, ani když ruka z jejích úst zmizela. Neviděla vetřelkyni do tváře, ale najednou cítila její přítomnost... vysoká a štíhlá, závan kovu a deště na pokožce, známá kadence jejího hlasu, který posledních osm let žil jen v Evadniných snech a vzpomínkách.

„Evadne,“ zašeptala dívka znovu. „To jsem já. Tvoje sestra Halcyon.“

Evadne

*H*alcyon?“ Evadne se váhavě natáhla a její prsty spočinuly na „chladných šupinách. Šupinách, jako u hada. Netvora. Zaskočeně ruku stáhla, ale pak si uvědomila, že to byla jen Halcyonina zbroj. Toužila pohlédnout sestře do tváře, ale tma jí v tom bránila. „Co tu děláš? Kdy jsi přijela? Čekáme tě až zítra večer!“

„Evadne,“ pronesla Halcyon znovu, tentokrát ztěžka a váhavě.

Evadnino nadšení se rozplynulo.

Něco nebylo v pořádku.

„Uvědomuji si, že jsem přijela o den dřív,“ začala Halcyon. „A omlouvám se, že jsem tě dnes večer překvapila, ale chtěla jsem vidět nejdřív tebe.“

„Nech mě rozsvítit lampu,“ prohlásila Evadne a natáhla se po Halcyonině ruce. „Pojď, posaď se na postel.“

Tenhle pokoj kdysi patřil jim oběma. A Halcyon ho měla pořád uložený v paměti, jak si Evadne uvědomila, když její sestra potmě našla svoji postel. Evadne zatápala po lampě a rozzála ji ohnivým kamenem. Chvěla se, když se konečně otočila, aby pozdravila svoji sestru.

Halcyon byla nádherná.

Pleť měla opálenou z dlouhých dní tréninku na slunci a havraní vlasy, které jí spadaly až k ramenům, se leskly deštěm. Tvář měla stále dokonalou, lícní kosti o něco výraznější, ale oči rámované dlouhými řasami nesly stále stejný medový odstín, obočí klenuté a elegantní. Paže měla samý pletenec svalů a poseté drobnými jizvičkami, ale ty ji nehyzdily. Bylo to, jak říkal strýc Nico: znamení jejího úspěchu, doklad, čeho dosáhla v tréninku a jak je zdatná s mečem, oštěpem a štítem. Nyní z ní byla bojovnice v královnině armádě, členka Bronzové ligy.

A pokud by snad jizvy na jejích pažích někomu nestačily, její roucho jasně dokládalo, kým je.

Tuniku měla nabarvenou jasně rudou barvou, barvou armády, a sahala jí jen po stehna. Na ní spočívala těžká armádní zbroj. Kyrys měla vyrobený z bronzových šupin a dva nárameníky připevněné vpředu řemeny. Řemeny byly také nabarveny a ozdobeny propletenými hady, kteří představovali Nikomida, boha války. Tyto symboly měly Halcyon v bitvě chránit zepředu i zezadu. Řemeny sandálů měla vyvázané křížem nahoru na lýtka a zašněrované až pod kolena.

V té zbroji a oděvu připadala své sestře neznámá. Jako cizinec.

Evadne před ní v úctě poklekla, hrdá na to, kým se Halcyon stala. Halcyon, její sestra, hbitá a silná. Dívka, která byla povýšena k Obecnému dvoru.

Halcyon se usmála, sklonila se a sevřela Evadninu tvář v dlaních.

„Ach, podívejme na tebe, sestřičko,“ zašeptala. „Jsi tak krásná. A ty vlasy! Přesně jako tatínkovy.“ Dotkla se jejích nezkrotných kaštanových vln. „Tolik jsi mi chyběla, Evi. Chyběla jsi mi každý den, co jsem odjela.“

„Stejně jako ty mně, Hal.“

„Proč klečíš, pojď si sednout vedle mě!“ Halcyon ji vytáhla nahoru a Evadne se uvelebila vedle ní na posteli.

Na okamžik byly tiše. Evadne nevěděla, co říct, přestože shromažďovala otázky celé roky.

Nakonec ticho ukončila Halcyon. „Řekni mi, jaké dobrodružství jsi zažila, zatímco jsem byla pryč! Naši rodiče jsou určitě v pořádku, že? A Maia? A Lysander je pořád tak příjemný jako vždycky?“

Evadne se zasmála a pomyslela si, že od té doby, co Halcyon odjela, se toho zase tolik nezměnilo. Začala jí vyprávět novinky o rodině i o olivovém háji. Byly to jejich společné kořeny a Halcyon bedlivě naslouchala a vyptávala se na úrody a sklizně a lisování oleje. Vyptávala se na roční období, která v její nepřítomnosti nadále mýjela. Deště a bouře a sucha, období dostatku i nedostatku.

„Ale dost už o olivovém háji,“ prohlásila nakonec Evadne, když její pozornost sklouzla k nebezpečně se lesknoucí Halcyonině zbroji. „Já chci slyšet o legii.“

Halcyon sklopila pohled ke svým dlaním. Evadne si uvědomila, že sestra má pod nehty cosi tmavého. Nejdřív si myslela, že to je špína, ale bylo to něco jiného. Jako zaschlá krev.

„Legie,“ pronesla Halcyon a znělo to vyčerpaně. „Kde mám vůbec začít?“

Začni od začátku, chtěla ji prosit Evadne. Začni u toho dne, kdy jsi odjela do Abacu.

Kdosi zaklepal na dveře a kouzlo okamžiku se rozplynulo. Halcyon bezhlučně vyskočila na nohy; celé její tělo se napjalo a ruka jí sjela ke kostěnému jílcí kopisu, malého meče, který jí visel po boku v kožené pochvě.

Evadne zírala na sestru, zaskočená její obrannou reakcí. Bylo to, jako by Halcyon očekávala na druhé straně dveří nějakého

nepřítele, ne jejich otce, který něžně zavolal: „Pupo? Pupo, ty jsi ještě vzhůru?“

Vteřina ticha. Halcyon zírala na dveře doširoka otevřenými očima a Evadne hleděla na Halcyon se srdcem splašeně tlukoucím v hrudi. Něco s její sestrou nebylo v pořádku.

Další zaklepání. „Evi?“

Halcyon se prudce obrátila a upřela na Evadne zoufalý pohled: „Prosím, Evi – *já tě prosím*, neříkej mu, že jsem tady.“

Ale proč? téměř vydechla Evadne, ale pak si všimla, jak má sestra obočí nakrčené obavami, a začala se bát, že by její sestra mohla utéct ven oknem.

Rychle vstala a naznačila sestře gestem, aby se postavila ke stěně za dveře, takže pokud by otec nakoukl do pokoje, neviděl by ji.

Halcyon poslechla. Evadne pootevřela dveře a našla za nimi tátu s ospalým úsměvem.

„Ach, dobře. Báł jsem se, že jsem tě vzbudil.“

„Ne, otče. Potřebuješ něco?“ Evadne stála pevně na prahu, jako živá překážka, aby nemohl Halcyon zahlédnout ani koutkem oka.

„Přemýšlel jsem o zítřejším večeru. O Halcyonině návratu,“ prohlásil Gregor a zívá.

„Ano?“

„Co bychom jí měli zazpívat? Máma navrhla Píseň věčné noci, protože kdysi bývala Halcyoninou nejoblíbenější. Ale možná bychom měli zpívat něco jiného? Neměli bychom třeba vybrat válečnou píseň? Třeba by se jí teď líbila víc, co myslíš?“

Evadne polkla. Koutkem oka viděla Halcyon skrývající se u stěny – její zbroj odrážela odlesky ohně, z vlasů jí ještě kanul déšť a hrud' se jí zdvihala a klesala, jak se pokoušela dýchat tiše.

Evadnino zaváhání vzbudilo v Gregorovi obavy.

„Pořád chceš se mnou zpívat, že, Evi?“

Provinile se zarděla. „Ale samozřejmě, otče. Hrozně ráda s tebou budu zítra večer zpívat a myslím si, že Halcyon by se Píseň věčné noci líbila.“

Gregor se začal znovu usmívat a pohlédl Evadne přes rameno do míst, kde u stěny čekala Halcyonina postel plná čerstvě vypraných a složených pokrývek. Ve tváři měl vepsanou radost; jeho prvorozená dcera bude brzy doma; zaplní to prázdné místo, které se ve vile i v olivovém háji vznášelo od chvíle, kdy odjela.

„Ještě něco, otče?“

Gregor políbil Evadne na čelo. „Zavři si okenice, Pupo. Pouštíš sem bouřku.“

Evadne se zasmála – tiše a nervózně, ale její otec si toho nevšiml a už mizel v chodbě.

Zavřela dveře a upřela na Halcyon pohled plný otázek. Její sestra pomalu klesla na podlahu, ve tváři byla popelavá. Už nevypadala jako divoká bojovnice, jako neporazitelná dívka. Vypadala vyděšeně, a proto se i Evadne cítila vyděšeně.

„Halcyon? Co se stalo?“

Její sestra zavřela oči, jako kdyby to nebyla otázka, ale úder.

„Hal?“ Evadne ji uchopila za rameno, jemně, ale naléhavě.

Halcyon se na ni omámeně zahleděla.

„Musíš mi říct, co se přihodilo,“ zašeptala Evadne.

„Evi... myslíš, že bys mi dokázala najít něco k jídlu a k pití? Nedokážu si vzpomenout, kdy jsem naposledy jedla.“

Evadne toto odhalení šokovalo, ale pak si uvědomila, že to jediné, co Halcyon nese s sebou, je její kopis v pochvě a čtورا zavěšená přes rameno.

„Ano. Ale nejdřív tě vysvlečeme z té zbroje. Můžeš si lehnout do svojí postele a odpočívat a já ti přinesu něco ze spíže.“ Evadne

pomohla sestře vstát a odvedla ji do postele. Halcyon se posadila, ale neučinila žádný pokus se vysvléct.

Evadne si nebyla jistá, co dělat, a tak si pospíšila zavřít okenice, než jejich tlukot znovu přivolá otce. Když pak zase pohlédla na Halcyon, zjistila, že si její sestra konečně lehla.

Evadne vyklouzla z pokoje. Pohybovala se vilou tak tiše, jak jen uměla, dolů do spíží. Ale srdce jí zběsile tlouklo, slyšela ho až v uších, jako bubny...

Před čím utikáš, sestřičko?

Co jsi udělala?

Halcyon

*T*akhle to být nemělo, pomyslela si Halcyon, zatímco naslouchala, jak Evadne tiše odchází z místnosti. Měla se vrátit domů s radostí a se ctí. Ne jako uprchlice, která se plíží oknem do pokoje své mladší sestry.

I když tohle kdysi býval i její pokoj. V jiném životě.

Ulehla na svou postel z dětství a vtiskla tvář do pokrývek. Vdechovala vůni minulých dní, směs slunce a mořského větru se zeleným kouzlem olivového háje, až to nedokázala snést a přiměla se vstát.

Ten pokoj vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala. Evadnina strana plná drobností a svitků. Její strana prázdná a minimalistická, až na stěnu nad postelí, kde byla barvou přemalovaná freska baziliška. Tohle kdysi býval pokoj strýce Ozia, ale když před mnoha lety odešel, dostala ho děvčata. Eva se prastarého ještěra na stěně bála, a tak Gregor neměl na výběr a musel jej přemalovat. Halcyon bazilišek nikdy neviděl – i nyní začala pozorovat praskliny ve stěně, kde byly ještě patrné záblesky malby.

Halcyon přepadla nevolnost, a tak se natáhla, aby se opřela o stěnu, přímo o přemalovanou fresku, a po zádech jí začal stékat studený

pot. Chovat se normálně a skrýt před Evadne únavu si vyžádalo zbytek jejích sil. Ale to bylo umění, které se bojovníci učili hned v prvním roce tréninku: jak se vybičovat k výkonu, a pak ještě víc, i když si připadali, jako by už neměli ani špetku sil. Vždycky máte ještě nějakou sílu, řekl jí velitel, když se dvanáctiletá Halcyon zhroutila na zem vyčerpáním. Stál nad ní, jeho stín jí poskytoval určitou úlevu od žhnoucího slunce, a díval se, jak zvrací. Myslela si, že umře, ale nesvinula se do klubíčka, ne, když se na ni díval on.

„Vstaň,“ řekl jí. „Vždycky máš ještě nějakou sílu, ze které můžeš čerpat. Musíš zjistit, kde se skrývá, a začít ji ovládat.“

A ona nezačala sténat *to nedokážu* jako ostatní dívky z prvního ročníku. Ačkoliv si v tom okamžiku plném bolesti kladla otázku, proč se rozhodla stát zrovna bojovnící legie; klidně mohla být přijata mezi vozatajky nebo lukostřelkyně nebo veslařky. Ale ne... Halcyon chtěla být peší bojovnící. Bylo to nejtěžší, nejnáročnější. V jejích představách si pěšáci dobývali největší slávu.

Halcyon se napřímila, ruce jí sklouzly ze stěny, nevolnost přešla. Zahnala vzpomínky na velitele a na posledních osm dní. Přešla do Evadniny části pokoje, kde přebývaly barvy a život, a soustředila pozornost na voskovou tabulku, která spočívala na sestřině dubové truhle.

Ve vosku byl pořád ještě patrný Halcyonin rukopis. Překvapeně se pro tabulku natáhla, začala ji studovat a srdce jí zjihlo vzpomínkami.

Byla to šifra, kterou s Evadne vymyslely – jazyk, který znaly jen ony dvě. Jazyk inspirovaný přírodou – stromy a květinami, ptáky a vážkami, horami a dešťovými mraky.

Byl to Halcyonin nápad. Tajný jazyk „Haleva“ spatřil světlo světa, když se snažila Evadne rozveselit.

Evadne se právě učila číst a psát obecným jazykem a božským jazykem. Vášnivě věřila, že zdědí dar magie i přesto, že je dcerou Kirka.

A nikdo se tu nevinnou nadějí nepokoušel uhasit. Dokonce ani Halcyon, která sledovala svou malou sestru, jak bere do ruky brk a učí se psát písmena a slova a s nadějí očekává, že se v nich probudí magie.

Magie, navzdory všem svým tajemstvím, byla ve svých volbách přímočará. Pokud ji dítě zdědilo, projevila se v psané podobě. O jejím projevu se nikdy nedalo pochybovat. Halcyon tomuto jevu nikdy úplně neporozuměla, ale slyšela to vysvětlovat asi takto: mágové vysílají magii svojí dominantní rukou, ať již levou, nebo pravou. A když dominantní rukou píše, jejich slova odmítají zůstat na papyru. Slova mizí nebo sklouzávají z okraje nebo se mění v něco jiného, jako kdyby žila vlastním životem. Ale ve skutečnosti je to magie, která oživuje rukopis.

Když se Evadne naučila psát, začalo být její rodině jasné, že patří k obecnému lidu, stejně jako oni všichni. Ale Evadne tomu odmítala uvěřit. Ani když její inkoustem vyvedená písmena zůstávala tvrdošijně upoutána na papyrus, bez pohybu a bez magie.

„Jsem si jistá, že se magie v mém písmu projeví zítra,“ opakovala Evadne Halcyon každý večer, když se ukládaly do postele. „Jsem zvědavá, jaké to asi je na Škole osudu. Myslíš, že mě máma s tátou pošlou do školy rovnou?“ Škola osudu byla školou pro mágy. Každé dítě, které projevilo magické schopnosti písmem, se posílalo do Školy osudu, která se nacházela v královském městě Mithra. Tam se vzdělávaly v magii až do dospělého věku. Tak to bylo požadováno v zákoně.

A Halcyon ležela v posteli a poslouchala, jak Evadne spřádá svoje pohádky o magii a škole, jako kdyby bylo jisté, že tam bude chodit.

„Musíš jí pomoci to pochopit, Halcyon,“ požádala ji nakonec matka. „Evadne nemá magii a ty jí musíš pomoci to zklamání unést.“

A v tu chvíli se zrodila jejich šifra, Haleva. Halcyon pomohla Evadne vytvořit jejich společný magický jazyk, což zmírnilo bolest v Evadnině prostém, nemágovském srdci. A také jim to přineslo

hodiny a hodiny zábavy, kdy si vzájemně posílaly vzkazy a přiváděly tak Lysandera k vzteku a Maiu k fascinovanému údivu.

Vrzly dveře.

Halcyon ztuhla a zaměřila pozornost na vstup do pokoje – ale byla to jen Evadne, která se vracela s pytlíkem jídla a láhví pod paží.

„To jsem jenom já,“ uklidňovala ji Evadne a Halcyon se uvolnila. „Vidím, žes našla naši starou šifru.“

Halcyon pohlédla na voskovou tabulku. „Tys ji nikdy nevymazala, ani po všech těch letech?“

„Jak bych mohla vymazat jedinou magii, kterou jsem kdy poznala?“ usmála se Evadne a vykročila k sestře. V tu chvíli si toho Halcyon povšimla. Toho lehkého kulhání.

„Evadne,“ vydechla a pohlédla na sestřinu pravou nohu vykukující zpod lemu tuniky. „Tebe ten kotník pořád ještě trápí?“

Evadne na okamžik zaváhala. Téměř jako by se za to styděla, jako by jí bylo trapně.

„Ach. Ne, obvykle ne. Jenom v chladném období,“ zamumlala a pokračovala v chůzi. Pokoušela se své kulhání skrývat, což Halcyon podráždilo, ale Evadne jí podala jídlo a pivo a Halcyon poznala, že o tom nechce mluvit.

Posadily se vedle sebe na Evadninu postel, vosková tabulka ležela mezi nimi, a Halcyon se začala přehrabovat v pytlíku s jídlem. Celý minulý týden přežívala o lesních plodech, ořeších a ukradené cizrně. Občas měla i rybu nebo zajíce, pokud měla čas lovit, což bylo málokdy, vzhledem k tomu, že ji pronásledoval velitel. Když vytáhla medový dort, začaly se jí sbíhat sliny. Patřil k jejím oblíbeným. Jedla pomalu, vychutnávala si ho a naslouchala, jak déšť bubnuje na okenice. Věděla, že by si jídlo měla rozdělit. Ale přesto ještě vytáhla dva fíky a oba je bez zaváhání zhltila.

Evadne byla zticha. Obtahovala prstem voskové symboly Halevy a pak se zeptala. „Proč jsi přijela dřív, Hal? A proč ses vplížila mým oknem?“

Halcyon polkla poslední sousto fíků a zavázala vak. Věděla, že přišel čas. Upila pár doušek piva z láhve, kterou jí sestra přinesla, a pokoušela se vzpomenout si na řeč, kterou si připravila.

„Jsem v průšvihů, Evi.“

Evadne trpělivě čekala na vysvětlení. Když nepřicházelo, podotkla: „To mi došlo. Ale v jakém?“

Halcyon vydechla. „Nemůžu ti říct podrobnosti. Bez ohledu na to, jak moc bych si to přála.“

„Ty mi nevěříš?“

Ta slova zabořila, ale Halcyon je ihned odrazila. „Svěřila bych ti svůj život, Evadne. Proto jsem si vybrala *tvoje* okno.“

Evadne znepokojeně odvrátila pohled.

Halcyon si povzddechla a natáhla se pro její ruku. „Nemůžu ti to říct, protože tě chci chránit.“

„A před čím mě chceš chránit?“

„Podívej se na mě, Evi.“

Chvilku to trvalo, ale Evadne se jí nakonec zadívala do očí.

„On sem zítra přijede,“ zašeptala Halcyon a cítila, jak jí Evadne pevněji stiskla ruku.

„On? O kom to mluvíš?“

„Velitel mé legie. Lord Straton.“ Halcyon na vteřinu zaváhala. „Před osmi dny jsem spáchala zločin. Neměla jsem to v úmyslu, ale stalo se to a má ruka je tím vinna.“

„Co jsi...“

„Neřeknu ti, jaký zločin, Evi. Ale není to proto, že bych ti nevěřila, ale proto, že on nesmí vědět, že jsi mi pomohla. Až lord Straton

přijede, řekne ti, co jsem udělala a proč mě pronásleduje – a ty musíš být překvapená, stejně jako naši rodiče. Jinak bude vědět, žeš mi pomohla. Rozumíš tomu?“

Evadne mlčela, ale Halcyon slyšela, jak se jí zrychlil dech. „Tys před ním utíkala? Celých *osm* dní?“ zeptala se pak.

Halcyon přikývla. Byl to neuvěřitelný výkon, že dokázala přelstít lorda Stratona a unikat mu tak dlouhou dobu jen s čutorou a kopisem. Znovu si ho představila, jak táboří někdo v okolí, mračí se do bouře a ptá se sám sebe: *Kam asi utíkala?*

Než nastane úsvit, tak to bude vědět. Uvědomí si, jak blízko je k Isauře, a přijde.

„Co kdybys zůstala tady, Hal? A promluvila si se svým velitelem, až dorazí? Pokud ten zločin byl jen nehoda, jak jsi říkala, určitě to pochopí.“

„Ne. Nepochopí, Evi. Jestli mě chytí...“ Nedokázala větu dokončit. Částečně proto, že ji ta představa opravdu děsila, a částečně proto, že vlastně netušila, co by Straton přesně udělal.

Evadne zbledla, jako by začínala upadat do šoku. „On by tě nezabil, že ne?“

A Halcyon, přestože si to hrozně přála, nedokázala zalhat. „Já nevím, Evi. A proto mě nesmí chytit.“

Evadne vstala a začala přecházet v kruhu. Nakonec se zastavila přímo před Halcyon a chraplavě zašeptala: „Já tě můžu ukrýt, Halcyon. Pamatuješ na ty mořské jeskyně u pobřeží? Jak tam Lysander uklouzl a zlomil si ruku? Můžu tě tam teď odvést.“

Halcyon něžně odpověděla: „To je velkorysá nabídka, Evi. Ale ty mě nesmíš ukrývat. Lord Straton na to přijde a nebude nijak laskavý, až se z tebe bude snažit vypáčit pravdu. Musím utíkat a ty nesmíš vědět, kam jdu.“

Čekala, že Evadne bude protestovat. Ale sestra ji znovu překvapila. „Co ještě potřebuješ? Jídlo? Jiné oblečení? Můžeš dostat nějaký převlek.“

Halcyon nabídku téměř přijala, rukou už sklouzávala k opasku zbroje, dychtivá ji setřást. „Ale moje zbroj... Kam bys ji ukryla, Evi?“

Evadne se kousla do rtu a rozhlédla se po pokoji. Nebylo kde ji ukryt. Halcyon po sobě nesmí zanechat stopy.

„Měla bych si ji nechat,“ řekla Halcyon a vstala. „A přineslas mi víc než dost jídla, sestřičko. Díky.“

Evadne nevypadala přesvědčeně. Jídlo vydrží možná tak den, to Halcyon poznala podle váhy vaku. Ale nemohla riskovat, že by Evadne odnesla ze spíží ještě něco dalšího. Jejich matka by si toho mohla všimnout.

Evadne přešla k oknu a otevřela okenice. Dovnitř vrazil vítr s deštěm a rozcuchal jí dlouhé vlasy.

Halcyon ji následovala a její sandály zanechávaly na mokré podlaže blátivé stopy.

„Uvidím tě ještě někdy?“ zašeptala Evadne vyděšeně, když tam stály bok po boku a hleděly do noci.

„Ano. Až pro mě bude bezpečné vrátit se domů, tak se vrátím. To ti přísahám.“

Evadne hleděla ven do bouře, nedokázala říci sbohem.

Halcyon se vyšvihla na parapet. Pak se na Evadne ještě jednou ohlédla a zašeptala: „Neboj se, sestřičko.“

Evadne se zprudka nadechla, ale Halcyon neměla čas zjistit, jestli chtěla ještě něco říct.

Spustila se z parapetu po pevných úponcích rostlin, které obrůstaly celou stěnu vily. Šplhala dolů, klouzala po vlhkém zdivu a brzy našla pevnou zem. Stála tam v dešti a přemýšlela, kterým směrem se vydat.

Po obloze proletěl blesk a ozářil hory, které se tyčily na severní hranici Isaury.

Halcyon se vydala směrem k nim, zatímco zemí otřásal hrom. Slyšela sténání stromů v olivovém háji, větve se kymácely a listí šustilo v bouři, a když cítila, že ji Evadne už nemůže vidět, klesla na kolena do bahna a rozvzlykala se.

Držela ten žal v hrudi celé dny, od chvíle, kdy se stala ta nehoda. Potlačovala jej v naději, že emoce pominou. Pláč jí nyní poskytl určitou úlevu, ale ne natolik, aby utišil bolest v jejím srdci.

Neohlížej se zpět, poručila si a otřela si slzy a děšť z tváře. Věděla, že by viděla Evadniny okenice stále otevřené a její postavu záramovanou zlatavým světlem ohně. Věděla, že by se odplazila zpátky k ní.

A tak Halcyon vstala, upřela oči na temný hřeben severních hor a rozběhla se.

Evadne

Straton dorazil, přesně jak Halcyon předpověděla, právě když slunce začalo klesat po obloze k západu. Evadne byla v zahradách s Maiou, ve stínu vily sklízely byliny, když uslyšela vzdálený klapot kopyt. Okamžitě přestala pracovat a prsty jí uvízly ve svazku oregana. Cítila, jak se zem chvěje, když se velitel blížil k jejich domu. Vytrvalý, rozhněvaný rytmus.

Odvrátila tvář od Maii, aby skryla strach, který jí svíral útroby.

„To musí být Halcyon!“ vykřikla Maia a se širokým úsměvem vyskočila na nohy. „Poběž, Evi!“ Rozeběhla se po kamenné pěšině, která se stáčela do dvora. Evadne se pomalu postavila.

Ve vile náhle propukl chaos výkřiků a vzrušeného pobíhání. Gregor a strýc Nico přiběhli z olivového háje; Phaedra a teta Lydie přispěchaly po pěšině od olivového lisu. Dokonce i Lysander vyrazil ze stodoly, celý od slámy.

Evadne dorazila na dvůr jako poslední.

Brána byla otevřená v očekávání Halcyonina příjezdu. Gregor a Phaedra stáli vpředu, objímali se pažemi kolem pasu a dychtivě očekávali něco, co nikdy nepřijde.

Když už byla Evadne přesvědčená, že ji to napětí zabije, dorazil velitel. Proklusal branou Isaury na tom největším koni, jakého kdy Evadne viděla. Za ním deset dalších bojovníků na zpěněných koních, kteří vypadali, jako kdyby na nich ulpěla pěna z moře. Bojovníci byli oděni v těžké zbroji; slunce se odráželo od jejich bronzové výzbroje a helem, až skoro bolelo se na ně dívat. Nesli meče, kopisy, toulce šípů, sekyry a kopí.

Co jen Halcyon udělala, že ji takto pronásledují?

„Je má dcera s vámi, pane?“ zeptal se Gregor a studoval tváře bojovníků, kteří je obklopovali. „Nemůžeme se dočkat, až ji znovu spatříme.“

Straton mlčel. Sklouzl pohledem z Gregora a prohlížel si rodinu, jednoho po druhém. I on hledal Halcyon. Přílbu měl ozdobenou černobílými koňskými žíněmi, se kterými si pohrával vítr. Jeho pohled konečně spočinul na Evadne. A tam zůstal a zkoumal její tvář.

Evadne ztuhla hrůzou.

„Chystal jsem se zeptat na to samé tebe, Gregore z Isaury,“ odpověděl velitel a odvrátil od Evadne pohled. „Halcyon není s námi, ale možná ji viděl někdo z vaší rodiny dnes ráno, nebo snad v noci?“

„Ne, my jsme ji ještě neviděli, pane. Očekáváme její příjezd dnes večer.“

„Vskutku,“ opáčil Straton suše. „Jelikož na ni oba čekáme, možná bych mohl se svými válečníky s vámi dnes povečeřet a oslavit její návrat domů.“

Gregor a Phaedra si vyměnili kradmý pohled. Konečně jim došlo, že něco není v pořádku.

„Samozřejmě, můj pane,“ pronesla Phaedra příjemným hlasem, navzdory náhlému napětí. „Pojďte dovnitř a obcerstvěte se.“

Straton sesedl a Lysander s klopýtnutím vyrazil vpřed, aby se mu postaral o koně. Velitel znovu pohlédl na Evadne. Věděl, že je